ମହମ୍ମଦ ଫିଦା କରିମ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ବିହାର ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 31, 1992

[ଏନ୍. ଏମ୍. କାସଲିୱାଲ, କେ. ଜୟଚନ୍ଦ୍ର ରେଡ୍ଡୀ ଏବଂ ଜି. ଏନ୍. ରାୟ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ବିହାର ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମ 1915:ଧାରା 42 ଏବଂ 43

ମଦ ଦୋକାନ - ବିକ୍ରୟ ଅଧିକାର - ବନ୍ଦୋବସ୍ତର ମାଧ୍ୟମ - ସରକାରୀ ନୀତି - ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ - ସରକାରଙ୍କ ନୀତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହିତ ଅନୁମତି ପତ୍ର- ନିଲାମ-ତଥା-ନିବିଦା ପଦ୍ଧତିରେ ନୀତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ - ନୀତିରେ ହୋଇଥିବା ପରିବର୍ତ୍ତନ ବୈଧ ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ନୁହେଁ - ଧାରା 42 ଏବଂ 43 ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୀତି ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ - ବଚନ ବିବନ୍ଧର ନୀତି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ।

ବିହାର ରାଜ୍ୟ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ମଦ ଦୋକାନଗୁଡ଼ିକର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନୀତିଗତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲା ଯାହା ନୀତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କିଛି ସର୍ତ୍ତ ପୂରଣ କରିବା ଉପରେ ବାର୍ଷିକ ନବୀକରଣର ବିଷୟ ଥିଲା । ଉକ୍ତ ନୀତିକୁ କ୍ୟାବିନେଟ ଦ୍ୱାରା 25 ଜାନୁଆରୀ, 1990ରେ ଅନୁମୋଦନ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସରକାରୀ ରାଜପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନେ 7 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1990ରେ ବନ୍ଦୋବସ୍ତର ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଛଅ ମାସର ଅନୁମତି ପତ୍ର ଶୁଳ୍କ ଜମା କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ନୀତିକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନୀତି ଉପରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସରକାରଙ୍କୁ ବାର୍ଷିକ ଭିତ୍ତିରେ ସାଧାରଣ ନିଲାମ ଭିତ୍ତିରେ ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଇତି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷ ପାଇଁ ନିଲାମ-ତଥା-ନିବିଦା ପଦ୍ଧତିରେ ମଦ ଦୋକାନର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବାକୁ ଥିବା ନୀତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନୂତନ ନୀତିକୁ 16 ଅଗଷ୍ଟ, 1990 ରେ କ୍ୟାବିନେଟ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନେ 1991-92ବର୍ଷ ପାଇଁ ନିଲାମ-ତଥା-

ନିବିଦାର ନୂତନ ନୀତିକୁ ଆପତ୍ତି କରି ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ **(i)** ବିହାର ଅବକାରୀ ଆଇନର ଧାରା **42** ଏବଂ **43** ଅନୁପାଳନ ନକରି ପୂର୍ବରୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଅନୁମତି ପତ୍ରର ଅବଧିକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ; **(ii)** ସରକାରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ **14**ର ଉଲ୍ଲଂଘନକାରୀ ଥିଲା ଏବଂ ସରକାରଙ୍କୁ ବଚନ ବିବଦ୍ଧର ନୀତି ଉପରେ ନୂତନ ନୀତି ଗ୍ରହଣ କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ **(iii)** ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ନୀତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ନଥିଲା ବରଂ ଏହା କେବଳ ଭୁଲ ଧାରଣା ଉପରେ ପାରିତ କରାଯାଇଥିବା ଏକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଆଦେଶ ଥିଲା ଯେପରିକି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଏହାର ନୀତି ସମୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ,

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା ଯେ :**1.**ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ସରକାର ଏହାର ନୀତି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସକ୍ଷମ ଥିଲେ । ଆବେଦକମାନେ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଅନୁମତି ପତ୍ର ଜାରି ରଖିବାର ଅଧିକାର ଦାବି କରିଥିବା ସ୍ମାରକପତ୍ର ଏବଂ ବିକ୍ରୟ ଅଧିସୂଚନାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ବାର୍ଷିକ ଆଧାରରେ କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ପରେ ଏପରି ନବୀକରଣ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଏବଂ ନୀତିରେ ଯେକୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନର ବିଷୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୀତି ପରିବର୍ତ୍ତନ ମାମଲାରେ ବିହାର ଅବକାରୀ ଆଇନର ଧାରା **42** ଏବଂ **43**ର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ।

2. ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ସାମଗ୍ରୀ ବିକ୍ରୟ କରିବାର ଅଧିକାର କେବଳ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କର ମାଲିକାନାରେ ଅଛି ।

3. ନିଲାମ-ତଥା-ନିବିଦା ପଦ୍ଧତି ଗ୍ରହଣ କରିବାର ନୂତନ ନୀତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନୀତିରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ । ନୀତି ପରିବର୍ତ୍ତନର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ସରକାର ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ଯେ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏକଚାଟିଆ ପ୍ରବୃତ୍ତି ସୃଷ୍ଟି ହେବ ଏବଂ ପୂର୍ବ ନୀତିରେ ରାଜସ୍ୱର ସ୍ୱାର୍ଥ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସୁରକ୍ଷିତ ନଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଏପରି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ

ଜନସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏହାର ନୀତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ନାହିଁ । ନୂତନ ନୀତିକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ନାହିଁ ।

4. ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ବଦଳାଇଥିବାର କୌଣସି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ନଥିଲା କିମ୍ବା କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ନାହିଁ । ବଚନ ବିବନ୍ଧ ଆଧାରରେ କିମ୍ବା ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ଅନୁଯାୟୀ ବିବାଦକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1205/1992 ।

C.W.J.C. ସଂଖ୍ୟା 2102/1991ରେ ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 6.9.91ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ କପିଲ ସିବଲ, ହରିଶ ଏନ୍. ସାଲଭେ, ରଣଜିତ କୁମାର, ଜି. ଡି. ଭଣ୍ଡାରି ଏବଂ ଏସ୍. ସି. ପଟେଲ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏମ୍. ଏଲ୍. ବର୍ମା, ବି. ବି. ସିଂ, ବିକାଶ ସିଂ ଏବଂ ଏଲ୍. ଆର୍. ସି ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କାସଲିୱାଲ, ବିଶେଷ ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

ଏହି ଆବେଦନ ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 6 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1991 ତାରିଖର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ । ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ମହମ୍ମଦ ଫିଦା କରିମ ଏବଂ ଦାଶରଥ ଦାସ 6 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1991 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ, C.W.J.C. ସଂଖ୍ୟା 2102/1991କୁ ଖାରଜ କରିବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଲିଭ୍ ପିଟିସନ୍ ଦାୟର କରିଥିଲେ। ଏକ ସାଧାରଣ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା, ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନେକ ଅନ୍ୟ ସମରୂପ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ସେହି ଅନ୍ୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧ୍ୟକ୍ଷେପ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏପରି ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । 35 ଜଣ ଆବେଦନକାରୀ/ମଧ୍ୟକ୍ଷେପକାରୀ ମଧ୍ୟ ମହମ୍ମଦ ଫିଦା କରିମ ଏବଂ ଦାଶରଥ ଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଛନ୍ତି ।

ଏହି ମାମଲାରେ ବିବାଦ ବିହାର ଅବକାରୀ ଆଇନ, 1915 (ଏହାପରଠାରୁ 'ଅବକାରୀ ଆଇନ' ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି) ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ଗଠିତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଦେଶୀ ମଦ, ଭାରତୀୟ ନିର୍ମିତ ବିଦେଶୀ ମଦ ଏବଂ ମସଲାଯୁକ୍ତ ଦେଶୀ ମଦ ବିକ୍ରୟ ଅଧିକାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ପଦ୍ଧତି ସହିତ ଜଡିତ । ସରକାର ସମୟ ସମୟରେ ଏହାର ନୀତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଥିଲେ । 1984 ପୂର୍ବରୁ, ଦେଶୀ ମଦ ଦୋକାନଗୁଡ଼ିକର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କ୍ରମିକ ସମଯୋଜନ ପ୍ରଣାଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା । 1984 ମସିହାରେ, ରାଜ୍ୟ ସରକାର ସାର୍ବଜନୀନ ନିଲାମ ଦ୍ୱାରା ଦେଶୀ ମଦ ଦୋକାନଗୁଡ଼ିକର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ଏହା ବାର୍ଷିକ ଭିତ୍ତିରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷ 1 ଏପ୍ରିଲ୍ ରୁ ଆରମ୍ଭ କରି 31 ମାର୍ଚ୍ଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବଧି ପାଇଁ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପ୍ରଥା 1989-90 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାରି ରହିଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ଅନୁମତି ପତ୍ର ଅବଧି 1989-90 ର ପ୍ରଚଳନ ସମୟରେ, ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏକ ଉଚ୍ଚ କ୍ଷମତାସମ୍ପନ୍ନ କମିଟି ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାର ସୁପାରିଶ ଅନୁଯାୟୀ, କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତାର ସନ୍ତୋଷଜନକ ରେକର୍ଡ ଏବଂ ପ୍ରତିବର୍ଷ 10 ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ଅନୁମତି ପତ୍ର ଶୁଳ୍କ ବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ପ୍ରତିବର୍ଷ 5 ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ସର୍ବନିମ୍ନ ପ୍ରତିଭୂ କୋଟା ବୃଦ୍ଧି ଭଳି କେତେକ ସର୍ତ୍ତ ପୂରଣ କରି ବିଦ୍ୟମାନ ଅନୁମତି ପତ୍ରକୁ ନବୀକରଣ କରି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ମଦ ଦୋକାନଗୁଡ଼ିକର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନୀତି ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ ନୀତିଗତ ନିଷ୍ପତ୍ତି 25 ଜାନୁଆରୀ, 1990ରେ ଏକ କ୍ୟାବିନେଟ୍ ସ୍ମାରକପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ନୀତିଗତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ, 8 ଫେବୃଆରୀ, 1990ରେ ଯୋଗାଯୋଗ ମାଧ୍ୟମରେ ଅବକାରୀ କମିଶନର ସରକାରଙ୍କ ସଂଶୋଧିତ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଅବକାରୀ ଦୋକାନଗୁଡ଼ିକର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ଅନୁମତି ପତ୍ର କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଜଣାଇଥିଲେ । 17 ଫେବୃଆରୀ, 1990ରେ, ସରକାରଙ୍କ ନୂତନ ନୀତି ସହିତ ସଙ୍ଗତିହୀନ ଅବକାରୀ ଆଇନର ଧାରା 89 ଅନୁଯାୟୀ ଗଠିତ ନିୟମରେ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ସଂଶୋଧନଗୁଡ଼ିକ 7 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1990ରେ ସରକାରୀ ରାଜପତ୍ରରେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା 1ଏପ୍ରିଲ, 1990ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ନୂତନ ନିୟମ ଏବଂ ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ସହମତି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବନ୍ଦୋବସ୍ତର ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ପାଇଁ 7 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1990ରେ ଛଅ ମାସର ଅନୁମତି ପତ୍ର ଶୁଳ୍କ ମଧ୍ୟ ଜମା କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସମାପ୍ତ ଚୁକ୍ତିନାମା 7 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1990ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା 1ଏପ୍ରିଲ, 1990 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବାର ଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ ସରକାରୀ ନୀତିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନ ଥିବା କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଚାରୋଟି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ଏହାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ଏହି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ 9 ମାର୍ଚ୍ଚ, 23 ମାର୍ଚ୍ଚ ଏବଂ 13 ଏପ୍ରିଲ, 1990 ରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶରେ ସରକାରଙ୍କ ନୂତନ ନୀତି ଉପରେ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ବଦଳରେ ସାର୍ବଜନୀନ ନିଲାମ ମାଧ୍ୟମରେ ବାର୍ଷିକ ଭିତ୍ତିରେ ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ପ୍ରାରମ୍ଭରେ, ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଏପରି ସମାଧାନର ଅବଧି ଚାରି ମାସରୁ ଅଧିକ ହେବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହା ମାସିକ ଆଧାରରେ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ନୀତିଗତ ଫଏସଲା ସମୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ । ଆମେ କେବଳ 9.3.1990, 23.3.1990 ଏବଂ 13.4.1990 ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଏହିପରି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶର ସାରାଂଶ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛୁ, କାରଣ ଏହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା 6 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1991ରେ ତାଙ୍କର ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶରେ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଦୃଶ୍ୟମାନ ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକ ମୁଖ୍ୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ଶୀଘ୍ର ସମାଧାନ ହେବ ବୋଲି ବୃଥା ଆଶାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ଶେଷରେ ଶୁଣାଣି ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ସରକାର 25 ଜାନୁଆରୀ, 1990/8 ଫେବୃଆରୀ, 1990 ରେ ନୀତିଗତ ଫଏସଲା ସମୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ମନ୍ତ୍ରୀ ପରିଷଦ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ 7.7.1990 ତାରିଖର ସ୍ମାରକପତ୍ର ଦ୍ୱାରା, ଦେଶୀ ମଦ ଦୋକାନ, ମସଲାଯୁକ୍ତ ଦେଶୀ ମଦ ଦୋକାନ ଏବଂ ବିଦେଶୀ ମଦ ଦୋକାନଗୁଡ଼ିକର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ନିଲାମ-ତଥା-ନିବିଦା ପଦ୍ଧତି ଦ୍ୱାରା କରାଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅନୁଯାୟୀ ଆଗ୍ରହୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ମୋହରବନ୍ଦ ନିବିଦା ଦାଖଲ କରିବାକୁ ଏବଂ ସାଧାରଣ ନିଲାମରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ବାଧ କରାଯାଇଥିଲା । ନିବିଦା ମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ନିଲାମରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଶେଷରେ ସମାଧାନ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା । କ୍ୟାବିନେଟ୍ 16 ଅଗଷ୍ଟ, 1990ରେ ଉପରୋକ୍ତ ନୀତିକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । ଅବକାରୀ କମିଶନର 1991-92 ବର୍ଷ ପାଇଁ ନିଲାମ-ତଥା-ନିବିଦା ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦୋବସ୍ତର ପ୍ରସ୍ତାବ ସମ୍ବନ୍ଧରେ 25 ଫେବୃଆରୀ, 1991ତାରିଖର ପତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ଅନୁମତି ପତ୍ର କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପଠାଇଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନର

ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ମଧ୍ୟକ୍ଷେପକାରୀମାନେ 1991-92 ବର୍ଷ ପାଇଁ ନିଲାମ-ତଥା-ନିବିଦାର ଉପରୋକ୍ତ ନୂତନ ନୀତିକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ମଧ୍ୟ ସମାନ ଯୁକ୍ତି ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇଛି, ଯାହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ନୂତନ ନୀତିକୁ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ତିନୋଟି ଆଧାର ଉପରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି । ପ୍ରଥମତଃ, ଏହା ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ଯେ ଅବକାରୀ ଆଇନ କିମ୍ବା ନିୟମରେ ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁରର ସମୀକ୍ଷା କିମ୍ବା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବା କିମ୍ବା ଅନୁମତି ପତ୍ର ଅବଧିକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ କିମ୍ବା ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ, କେବଳ ଅବକାରୀ ଆଇନର ଧାରା 42 ଏବଂ 43 ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । 1990 ରୁ 1995 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁମତି ପତ୍ରକୁ ତଥାକଥିତ ନୂତନ ନିଲାମ-ତଥା-ନିବିଦା ନୀତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବହୀନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଆଧାରର ଆଉ ଏକ ଦିଗ ହେଉଛି ଯେ ଅବକାରୀ ଆଇନର ଧାରା 42 ଏବଂ 43ର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁପାଳନ ବିନା ଏହି ଅବଧିକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆପତ୍ତି କରିବାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଧାର ହେଉଛି ଯେ ସରକାରଙ୍କୁ ବଚନ ବିବନ୍ଧ ନୀତି ଆଧାରରେ ଏପରି କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇଛି । ତୃତୀୟ ଆଧାରଟି ହେଉଛି ଯେ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ, ଅଯୌକ୍ତିକ ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଯୌକ୍ତିକ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 114ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ଅଟେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସମସ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ସମାଧାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାରଣ ଦେଇ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି । ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହମତ ।

ଏହା ଟିପ୍ପଣୀ କରିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ 25 ଜାନୁଆରୀ, 1990ର ସ୍ମାରକପତ୍ର ଏବଂ 8 ଫେବୃଆରୀ, 1990ର ଚିଠି ଏବଂ ବିକ୍ରୟ ଅଧିସୂଚନା ଯାହା ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଅନୁମତି ପତ୍ରଜାରି ରଖିବାର ଅଧିକାର ଦାବି କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିଲା ଯେ ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ବାର୍ଷିକ ଆଧାରରେ କରାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ପରେ ଏପରି ନବୀକରଣ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଏବଂ ନୀତିରେ ଯେକୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନର ମଧ୍ୟ ବିଷୟ ଥିଲା । ତେଣୁ, ସରକାର ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ନୀତି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସକ୍ଷମ ଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଅବକାରୀ ସାମଗ୍ରୀ ବିକ୍ରୟ ଅଧିକାର କେବଳ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଅଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ କପିଲ ସିବଲ ଉପରୋକ୍ତ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ଉପରେ ବିବାଦ କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଅଗଷ୍ଟ, 1990 ରେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଆକ୍ଷେପିତା ଆଦେଶକୁ ନୀତି ପରିବର୍ତ୍ତନ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ବରଂ ବାସ୍ତବରେ ଏହା କେବଳ ଏକ ଭୁଲ ଧାରଣା ଉପରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଆଦେଶ ଥିଲା ଯେପରିକି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସରକାରଙ୍କୁ ଏହାର ନୀତିର ସମୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ପାଉନାହୁଁ । ନିଲାମ-ତଥା-ନିବିଦା ପଦ୍ଧତି ଗ୍ରହଣ କରିବାର ନୂତନ ନୀତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନୀତିରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ । ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ନୀତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଏହା ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିଥିଲା ଯେ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏକଚାଟିଆ ପ୍ରବୃତ୍ତି ସୃଷ୍ଟି ହେବ, ଯାହା ଲୋକହିତରେ ହେବ ନାହିଁ, ସେହି ସମୟରେ ରାଜସ୍ୱର ସ୍ୱାର୍ଥ ପୂର୍ବ ନୀତିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁରକ୍ଷିତ ନଥିଲା ।ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ସରକାର 1991-92 ବର୍ଷରୁ ଲାଗୁ ହେବାକୁ ଥିବା ଜନସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ନୀତି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ବିହାର ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ପୂର୍ବ ନୀତି ତ୍ରୁଟି ଥିଲା ଏବଂ ସରକାର ତାଙ୍କର ଭୁଲ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ନିଜର ରାଜସ୍ୱ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ଏବଂ ଏକଚାଟିଆ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଏଡାଇବା ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ନୀତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଏପରି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଜନସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ବିଚାର କରି ଏହାର ନୀତି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ଆମେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ପାଉନାହୁଁ । ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ 1.4.1990 ରୁ 31.3.1991 ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଦ ବିକ୍ରୟ ବ୍ୟବସାୟ ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଚୁକ୍ତିନାମାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ମଧ୍ୟ 1991-92 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହେବାକୁ ଥିବା ନୂତନ ନୀତିକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ଆମେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବଚନ ବିବନ୍ଧ ଅବମାନନା ଆଧାରରେ କିମ୍ବା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ଅନୁଯାୟୀ ଉଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦରେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ପାଉ ନାହୁଁ । ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକର ସମର୍ଥନରେ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ବଦଳାଇଥିବାର କୌଣସି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ନଥିଲା କିମ୍ବା କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ନାହିଁ । ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୀତି ପରିବର୍ତ୍ତନ ମାମଲାରେ ଅବକାରୀ ଆଇନର ଧାରା 42 ଏବଂ 43ର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ।

ଶେଷରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ 25 ଜାନୁଆରୀ, ଫେବୃଆରୀ, 1990/ 8 ଫେବୃଆରୀ 1990 ରେ ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମତି ପତ୍ର ନେଇଥିବା ଅନୁମତି ପତ୍ରଧାରୀମାନେ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ମାଧ୍ୟମରେ ଜାତୀୟ ସଞ୍ଚୟ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯଦି ସରକାର ତାଙ୍କର ନୀତି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅନୁମତି ପତ୍ରଧାରୀଙ୍କୁ ଜାତୀୟ ସଞ୍ଚୟ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଆମେ ଏହି ଦାଖଲକୁ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁଛୁ । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଜାତୀୟ ସଞ୍ଚୟ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଅନୁମତି ପତ୍ରଧାରୀଙ୍କୁ ଫେରସ୍ତ କରାଯିବ ।ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆମେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ଏହି ଆଦେଶର ଜାରି ହେବାର ଦୁଇ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର ଅନୁମତି ପତ୍ର ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଚୁକ୍ତି କରିଥିବା ସମସ୍ତ ଅନୁମତି ପତ୍ରଧାରୀଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ମାଧ୍ୟମରେ ନିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଜାତୀୟ ସଞ୍ଚୟ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଫେରାଇ ଦିଆଯାଏ । ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଏପରି ଅନୁମତି ପତ୍ରଧାରୀଙ୍କ ମାମଲାରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ଯେଉଁମାନେ ଏପରି ପରିମାଣର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମାମଲା ସେହି ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆମେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ନଦେଇ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ ।

ଟି. ଏନ୍. ଏ. ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।